

Sygn. akt IV CSK 662/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa R. S., J. S., K. K., I. P. i S. S.  
przeciwko Gminie Miasta Bydgoszczy i Skarbowi Państwa - Wojewodzie  
Kujawsko - Pomorskiemu w Bydgoszczy  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 21 maja 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powodów  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku  
z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt V ACa 126/14,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz Gminy Miasta Bydgoszczy oraz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwoty po 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) na rzecz każdego z pozwanych, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powodów od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo przeciwko Gminie Miasta Bydgoszcz i Skarbowi Państwa- Wojewodzie Kujawsko-Pomorskiemu o zasądzenie określonych w pozwie kwot odszkodowania za szkodę wyrządzoną decyzją administracyjną.

Sądy uznały, że decyzja administracyjna z dnia 14 stycznia 1960 r., której niezgodność z prawem została stwierdzona decyzją z dnia 15 lutego 2012 r., nie była źródłem wskazanej w pozwie szkody powodów w postaci utraty na rzecz Skarbu Państwa przez ich poprzedniczkę prawną M. S. udziału 1/6 części we współwłasności określonej nieruchomości, gdyż udział ten przeszedł na własność Skarbu Państwa nie na podstawie wskazanej wyżej deklaratoryjnej decyzji z dnia 14 stycznia 1960 r., lecz z mocy prawa, na podstawie art. 2 ust. 1 lit. b dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i ponemieckich (Dz. U. Nr 13, poz. 87, ze zm.). M. S. w czasie II wojny światowej przyjęła bowiem II kategorię przynależności do narodu niemieckiego, utraciła obywatelstwo polskie, miała obywatelstwo Rzeszy Niemieckiej, a później NRD, gdzie mieszkała aż do śmierci, nie przeszła po wojnie wymaganego przepisami prawa postępowania rehabilitacyjnego i nie złożyła deklaracji wierności narodowi polskiemu. Tym samym utraciła z mocy prawa na rzecz Skarbu Państwa własność udziału 1/6 części w przedmiotowej nieruchomości, na co nie miała żadnego wpływu deklaratoryjna decyzja z dnia 14 stycznia 1960 r.

W skardze kasacyjnej powodowie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia, czy sąd powszechny w postępowaniu cywilnym jest związany decyzją administracyjną oraz jaki wpływ na związanie sądów mają decyzje o charakterze deklaratoryjnym i konstytutywnym. Stwierdzili, że w tym zakresie występują rozbieżności w orzecznictwie sądów i wskazali trzynaście orzeczeń Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz przedstawienia w wyodrębnionym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje wraz z przedstawieniem własnego stanowiska oraz wskazaniem argumentów przeciwstawnych ocenom prawnym wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Konieczne jest także wykazanie, że zagadnienie ma istotny, poważny i uniwersalny charakter, a mimo to nie doczekało się rozwiązania przez Sąd Najwyższy, co jest konieczne zarówno do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy jak i dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07 i z dnia 5 czerwca 2013 r. III SK 54/12, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku powodów o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że nie wykazali oni istnienia w sprawie tak rozumianego istotnego zagadnienia prawnego.

Nie wskazali przepisu prawa, na tle którego zagadnienie powstało ani nie przedstawili w uzasadnieniu wniosku żadnych kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych jakie wywołuje, poprzestając na przywołaniu kilkunastu orzeczeń Sądu Najwyższego, których istnienie wskazuje, że zagadnienie było już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi tego Sądu (porównaj między innymi wyrok z dnia 29 maja 2008 r. II CSK 74/08, niepubl. i powołane tam orzecznictwo), a wszystkie istniejące w tym przedmiocie rozbieżności, kontrowersje i wątpliwości rozstrzygnął ostatecznie Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 9 października 2007 r. III CZP 56/07 (OSNC 2008/3/30). Skarżący nie wykazali, że konieczna jest kolejna wypowiedź Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Przed wszystkim jednak nie wykazali, że wskazane przez nich zagadnienie w ogóle występuje w sprawie, a więc, że od odpowiedzi na nie zależy jej

prawidłowe rozstrzygnięcie. Pominęli bowiem, że Sąd Apelacyjny nie dlatego zaakceptował oddalenie powództwa, iż uznał, że nie jest związany nadzorczą decyzją administracyjną z dnia 15 lutego 2012 r., lecz przeciwnie - stwierdzając związaną nią - wywiódł, że to nie wadliwa decyzja administracyjna z dnia 14 stycznia 1960 r., podważona powyższą decyzją nadzorczą, była źródłem szkody stanowiącej przedmiot roszczenia odszkodowawczego powodów, lecz spełnienie się przesłanek art. 2 ust. 1 lit. b dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich, skutkujące przejściem z mocy samego prawa własności udziału w nieruchomości z ich poprzedniczki prawnej na Skarb Państwa.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.